

הוא יו"ד ה"א ה"א. וכבוד הוא חשבון ל"ב, והוא ל"ב אה"ד. ובגללו נאמר (יחזקאל א) הוא מראה דמות כבוד ה'. ועוד, מה באותיות מ"ם ה"א שעולה בגימטריא אהי"ה אדנ"י, וחשבוננו אלהים. וזה הפנוי של השם המפרש, שפך עולה אלהים בגימטריא פנוי. וזהו השם בכנוי. הפס"א כף עולה הוא בחשבוננו כ"ו כ"פ וא"ו הוא. יהו"ה אלהים בגימטריא א' תוספת, מראה ששמו וכנויו אחד, ואינו כמו שהאדם שהוא אחד וכנויו אחד, אלא הקדוש ברוך הוא הוא ושמו וכנויו הכל אחד. תשע המראות הללו ראה יחזקאל מתוך תשע צורות אחרות. המראה העשירי שהוא פתר מפלא ומכסה, לא גלה בו שום מראה בעולם. זהו שכתוב (שם) ואראה ואפל על פני, ולא אמר מה ראה. משום שנאמר עליו במפלא ממה אל תדרש ובמכסה ממה אל תחקר. אין לה עסק בנסתרים.

מי המסתרים שלו? אלו שש מאות ועשרים סתרי תורה גנוזים (סודות) שתלויים ממנו, כחשבון פת"ר, וכל אחד מלמד סוד למעלה ממנו, והם עולמות גנוזים לאותו מפלא, שהוא עלת כל העליונים. קום רועה הנאמן, גלה שבחיו, שהרי הרשות נתנה לה מן עלת כל העלות. וענן וערפל - אב ואם. ושבעה ענני כבוד - שבע ספירות. השקאה של אלו העממים הם יו"ד ה"י וי"ו ה"י שעולה לחשבון ע"ב. ועליו נאמר (ישעיה יט) הנה ה' רכב על עב קל ויבא מצרים. ועשר הספירות נכללו בו מצד של החסד, וממנו שם בן שבעים ושנים פתוב בזרוע של הקדוש

וא"ו חשבנה אה"ד פכו"ד. איהו יו"ד ה"א ה"א. וכבוד איהו חשבון ל"ב, והאי איהו ל"ב אה"ד. ובגינה אתמר (יחזקאל א) הוא מראה דמות כבוד ה'. ועוד מה באותן מ"ם ה"א דסליק בגימטריא אהי"ה אדנ"י וחשבנה אלהים. ודא פנוי דשמה מפרש דהכי סליק אלהים בגימטריא פנוי. והאי איהו השם בכנוי. הפ"סא הכי סליק איהו בחשבנה כ"ו כ"פ וא"ו, איהו.

יהו"ה אלהים בגימטריא א' תוספת אחזי דשמה וכנויה אחד. ולא איהו פגונא דבר נש דאיהו אחד וכנויה אחד, אלא קודשא בריך הוא הוא ושמה וכנויה פלא חד. אליו תשע מראות חזא יחזקאל מגו תשע צורות אחרנין. חיזו עשיראה דאיהו פתר מפלא ומכסה, לא גלי ביה שום מראה בעלמא. הדא הוא דכתיב (שם) ואראה ואפל על פני ולא אמר מאי חזא. בגין דאתמר עלה במפלא ממה אל תדרש ובמכסה ממה אל תחקר, אין לה עסק בנסתרים.

מאן מסתרים דילה. אנון שית מאה ועשרים סתרי תורה גניזין (נ"א ריו) דתלין מנה, כחשבון פת"ר וכל חד אוליה רזא לעלא מנה, ואנון עלמין גניזין לההוא מפלא דאיהו עלת כל עלאין. קום רעיא מהימנא גלי שבחוי, דהא רשו אתיהיב לה מן עלת כל העלות. וענן וערפל אבא ואמא. ושבע ענני כבוד שבע ספירן. שקיו דאלין עממין אנון יו"ד ה"י וי"ו ה"י דסליק לחשבון ע"ב. ועלה אתמר (ישעיה יט א) הנה ה' רוכב על עב קל ויבא מצרים. ועשר ספירן אתפלילן ביה מסטרא דחסד, ומנה שם בן ע"ב פתיב בדרועא דקודשא בריך הוא פמא דאוקמוה בספר רזיאל, בשעור

ברוך הוא, כמו שבארו בספר רזיאל, בשעור קומה שהוא היה הספר של אדם הראשון.

ובשעורה השכינה בעננים הללו, עולה בחשאי בתפלה בחשאי. וכמה חיות שהולכות באויר, שהם שרפים חשמלים, עשר פתות הם כלם פותחים כנפיהם אליה. זהו שכתוב (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרדות מלמעלה, לקבל השכינה עליהם. וכשעולה, עולה בכלם בחבלים הללו של הפה, שהם שבעה חבלים שאמר קהלת ושלשה גנוזים.

ובשעורה עליהם, מיד יורד הקדוש ברוך הוא לקבל אותה בכמה צבאות ומחנות. המחנות של השכינה עולות עם השכינה, ומחנות המלך יורדים עליהם, והם המרכבות התחתונות מהעליונות, ומקבלים אלו מאלו בשמחה בנשיקות. וסוד הדבר, (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עלים יורדים בו. והנה המלאכים של השכינה שנעשית אלהים עולים, ומלאכים יורדים בו אליה.

אשרי תפלת האדם שהיא עושה סלם לשני מחנות המלך והגבירה. ומשום זה, כשעולים מחנות הגבירה, עולים בחשאי, וכשירדים מחנות המלך עליהם, הם מדברים עליהם. באותו הזמן הוא היחוד של הקול והדבור יחד.

יאהרונה, שבשכילו נאמר גדול העונה אמן יותר מן המברך. והרי פרשה, וכשירדים מחנות המלך, יורדים בקולות. זהו שכתוב (שמות יט) ויהי קול וברקים וענן כבד על החר וקל שפר חזק מאד. להעלות מאד. שפך דרך המטר - להעלות ענן בחשאי, ולהוריד מטר בקולי קולות. ואין מטר אלא השקאת התורה לשכינה. שהשכינה

קומה דאיהו הוה ספרא דאדם קדמא. וכד סליקת שכינתא באלין עננין, סליקת בחשאי בצלותא בחשאי. וכמה חיון דאזלין באוירא דאנון שרפים חשמלים, עשר פתות אנון פלהו פתחין גדפיהו לגבה. הדא הוא דכתיב (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרדות מלמעלה. לקבלא שכינתא עליהו וכד סליקת, סליקת בכלהון באלין חבלים דפומא, דאנון שבע חבלים דאמר קהלת ותלת גניזין.

וכד סליקת עליהו מיד נחת קודשא בריך הוא לקבלא לה בכמה חילין ומשרין. משרין דשכינתא סלקין עם שכינתא, ומשרין דמלפא נחתין עליהו, ואנון מרפכת תתאין מעלאין, ומקבלין אלין מאלין בחדוא בנשיקו. ורזא דמלה (בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהים עלים (דף קטז ע"ב) וירדים בו. והנה מלאכים דשכינתא דאיהי אתעבידת אלהים, עולים ומלאכים יורדים בו לגבה.

זבאה צלותא דבר נש דאיהי איתעבידת סלם לתרין משרין דמלפא ומטרוניתא. ובגין דא פד סלקין משרין דמטרוניתא, סלקין בחשאי, וכד נחתין משרין דמלפא עליהו, אנון ממללן עליהו, בההוא זמנא איהו יחודא דקול ודבור פחדא.

יאהרונה"י דבגינה אתמר גדול העונה אמן יותר מן המברך. והא אוקמוהו וכד נחתין משרין דמלפא, נחתין בקלין הדא הוא דכתיב (שמות יט טז) ויהי קול וברקים וענן כבד על החר וקל שפר חזק מאד. דהכי ארח דמטרא לסלקא עננא בחשאי, ולנחתא מטרא בקולי קולות. ולית מטרא אלא שקיו דאורייתא לגבי שכינתא. דשכינתא איהי שרגא, דאתמר ענן בחשאי, ולהוריד מטר בקולי קולות.

היא נר, שגאמר בה היא העלה. ישראל פתילת שמן תורה להעלת נר תמיד, ובזמן שהתפלה שהיא מצוה, עולה בתורה, אין לה פביה עולמית.

ובשפת פלה, היא עת רצון לפני ה', נראית הקשת בגוניה מאירים בענן, באותו הזמן וראיתה לזכר ברית עולם. שבגונים המאירים הללו נודע ששכינה עולה לפני ה' במעשים טובים של ישראל. אם לא נראית הקשת בגונים מאירים, היא רומזת (איכה א) סתה בענן לך מעבור תפלה. ונראית בלבוש של ענן שחר.

אם קשת בו בגונים חשוכים, היא רומזת אל תראני שאני שחרחרת. ואם צבעי הקשת מאירים, היא רומזת שחורה אני ונאווה. שחורה אני - בענן שחר, ונאווה - בגונים יפים מאירים של הקשת, במעשים טובים של ישראל.

ושבר התפלה של התקון הזה, כשייצאת הנשמה מן הגוף ללכת לעולם הבא, כמו שהוא כבוד את השכינה והלביש אותה בכמה עננים של לבושים נכבדים, שנקראו ענני כבוד, והעלה אותה בתפלתו לקדוש ברוך הוא בשירות וזמירות ותשבחות והודאות, שהתפלה כף מעלה אותה הקדוש ברוך הוא לעולם הבא לנשמתו בלבוש ענני כבוד ובכמה שירות ותשבחות והודאות, כמו שיצאו ישראל ממצרים בענני כבוד ובגונון, זהו שכתוב (שמות טו) אז ישיר משה ובני ישראל וגו'.

וכמו שמעלה אותה בכמה מחנות של מלאכים, ומוריד אליה את מחנות הקדוש ברוך הוא לפניו, והקדוש ברוך הוא עמהם - כף מעלה את הנשמה מן הגוף עם מחנות השכינה,

בה היא העולה. ישראל פתילה משחא אורייתא להעלת נר תמיד ובזמנא דצלותא דאיהי מצוה סליקת באורייתא, לית לה פביה עולמית.

וכד צלותא איהי עת רצון קדם ה'. אתחזיא קשת בגונוי נהירין בעננא, בההוא זמנא (בראשית ט טז) וראיתה לזכר ברית עולם. דבאלין גונוי נהירין אשתמודע דשכינתא סליקת קדם ה' בעובדין טבין דישראל אם לא אתחזיא קשת בגונוי נהירין איהי קא רמיזא (איכה ג מד) סתה בענן לך מעבור תפלה. ואתחזיא בלבוש דעננא אפמא.

אם קשת ביה בגונוי חשוכין איהי קא רמיזת (שה"ש א ו) אל תראני שאני שחרחרת. ואם גונוי דקשת נהירין, איהי קא רמיזת (שם פסוק ה) שחורה אני ונאווה. שחורה אני בעננא אפמא, ונאווה בגונוי שפירין. נהירין דקשת בעובדין טבין דישראל.

ואגרא דצלותא דתקונא דא, בד נפקת נשמתא מן גופא לאזלא לעלמא דאתי, כמא דאיהו אוקיר לשכינתא, ולביש לה בכמה עננין דלבושין יקירין, דאתקריאו ענני יקר, וסליק לה בצלותה לגבי קודשא ברוך הוא, בשירין וזמירות ותשבחות והודאות, דצלותא הכי סליק לה קודשא ברוך הוא לעלמא דאתי לנשמתה בלבוש ענני יקר ובכמה שירות ותשבחות והודאות כגונא דנפקו ישראל ממצרים בענני יקר ובגונוה. הדא הוא דכתיב (שמות טו א) אז ישיר משה ובני ישראל וגו'.

ובכמה דסליק לה בכמה משרין דמלאכים, ונחית לגבה משרין דקודשא ברוך הוא לקדמותה וקודשא ברוך הוא עמהון, הכי סליק לנשמתא מן גופא במשרין דשכינתא